

အောင်မြင်မှု

သင်မြတ်နိုး

မောင်ဝန်ဆင်းတဲ့ရင်ခုန်သံ

အခန်း (၁)

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“မောင်...မောင်ရေ...ထတော့လေ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့လေ”

မမ အတွက်ကတော့ မောင့်ကို နှိုးရတယ်ဆိုတာ မနက်တိုင်းလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲဖြစ် သည် ။

မောင်ဆိုတာက မကြာခင်ကမှ မမတို့ အိမ်ကိုကျောင်းတက်ရန်ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ ခပ်ဆိုး ဆိုးခပ်ပေပေကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ . . အိပ်ပုပ်ကြီးပြီးအပျင်းထူလွန်းတဲ့ ကောင်လေးတစ် ယောက်ပဲဖြစ်သည် ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုတောင်နှစ်ခါပြန်ဖြေရတဲ့ မောင်။ ဉာဏ်ကောင်းပြီးစာကျက်ရမှာ ပျင်း တဲ့ မောင်. . .မိဘတွေကကော့သောင်းမှာ ကျိုကျိတက်ချမ်းသာကြ၏။ အလုပ်တွေနှင့်မို့ရန်ကုန်ကိုဆင်း မလာနိုင်တဲ့ မောင်ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့ သားမြတ်သောမောင်ကို မမတို့ အိမ်ကနေ ကျောင်းတက်ခိုင်းခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

မမရဲ့ မိဘတွေနှင့် မောင်ရဲ့ မိဘတွေက ဆွေမျိုးရင်းချာနီးပါးရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေသူ ငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာမို့မောင့်ကိုလည်း ခုလိုမမတို့ အိမ်မှာ နေဖို့ လွှတ်ခဲ့ကြတာပါ...

မောင့်နာမည်က မြတ်သောမောင်ဆိုပေမယ့်အားလုံးကမောင်လို့

ပဲချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည် ။

“မောင် . . မထသေးဘူးလား . . . ကျောင်းတက်ရမယ်လေထ . . . ခုထ
တော့နော် . . .”

မောင်က ဘယ်လိုမှ နှိုးမရ . . . သူမ အခန်းတံခါးကို
အသာခေါက်ရင်း မောင့်ကိုမရရအောင်နှိုး နေမိ၏။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဒေါက် . . .”

“မောင် ထတော့လေကွာ . . . ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

မောင့်ဆီက တုံ့ပြန်ပြီးထူးသံမကြားရ . . . မမ တံခါးခေါက်နေတာပင်
နာရီဝက်လောက်ရှိနေပြီ . . . မောင်က ငြိမ်သက်လွန်းနေတော့ မမတစ်
ယောက်စိတ်ပူလာရ၏။ အရင်ကဆို ဒီလောက်နှိုးရမ ခက်တဲ့ မောင် . . .
အခု ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့ မရ . . . ။

“မောင် . . .”

“မောင် . . .”

“ဒုန်း . . .”

“ဒုန်း . . .”

“မောင် . . .”

မမစိတ်ပူပူနှင့် မောင့်အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုနေမိသည် ။

“ဟဲ့ . . . သမီး မမ . . .”

“ရှင် . . .”

“ဘာလို့ ဒီလောက်အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုနေရတာလဲကွယ်. .
.မောင်အိပ်ပါစေလား”

“ကျောင်းတက်ရမယ်လေ မေမေရဲ့ ”

“သမီး ပြက္ခဒိန်လေး ဘာလေး ပြန်ကြည့်ဦး”

“ဟင်. . .”

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေ. . .မောင်မှ ကျောင်းမတက်ရဘဲ”

“ဟင်. . .”

မမမျက်နှာလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရဲခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ဟုတ်သားပဲ. . .

မေမေပြောလိုက်မှ ပဲ ဒီနေ့ စနေဆိုတာကို မမသတိရမိသွားသည် ။
သူမ မေ့ပြီးမောင့်ကိုမရ,ရ အောင်နှိုးနေမိတာပါ. . .မေမေရဲ့ အဖြစ်သ
ည်းရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲသူမမျက် လွှာလေးချ
ထားလိုက်မိ၏။

“သမီး. . .”

“ရှင်. . .”

“ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ”

“ဟို. . .ကျူရှင် သွားစရာတော့ ရှိတယ်မေမေ. . .မေမေဘာခိုင်းမလို့
လဲ”

“မခိုင်းပါဘူး. . .သမီး သွားစရာ မရှိရင် ဆိုင်လိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်မလို့ . . .

မမရဲ့ မေမေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတာပါ။

“မလိုက်တော့ပါဘူး မေမေရယ်. . .ကျူရှင်လည်း ရှိနေတော့”

“အေးပါ. . .မောင့်ကိုလည်း အတင်းနှိုးမနေနဲ့ ဦး. . .မောင်ညက တော်တော်နဲ့ အိပ်တာမဟုတ် ဘူး. . .မေမေ တစ်ရေးနိုးတုန်းကတောင် မောင်ခြံထဲမှာ ထိုင်နေတာတွေ့သေးတယ်”

ဟင်...

မောင် ညဉ့်နက်မှ အိပ်တယ်ဆိုပါလား....မောင် ဘာများ ဖြစ်နေလို့ ပါလိမ့်...ခုတလောမောင် မျက်နှာမကောင်းတာသူမသတိထားမိနေသည် ။ အရင်လို ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ...တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးနေသ လိုပုံနှင့် ငေးမှိုင်းနေတတ်သည် ။

အရင်ကဆို အမြဲတမ်း အပြုံးတွေနှင့် ရယ်မောနေတတ်တဲ့ မောင်က အခုတလောအခန်းတံခါး ပိတ်ပြီးတစ်ယောက်တည်းနေတတ်လာသည် ။ မမနှင့်တောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်စကားမပြောတော့.

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး နှိုးမလို့ လုပ်ရင်းကစိတ်ကိုထိန်းပြီး မမ ကို ယ့်အခန်းထဲပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လာထိုင်နေမိသည် ။ စာကြည့်စားပွဲမှ ထိုင်ရင်းငယ်ငယ်က မောင်နှင့်တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ကိုငေးကြည့်နေမိ၏။

အဲဒီတုန်းက မောင်ကရှုတ်နှစ်ပဲရှိသေးသည် ။ မမနှင့်မောင်က အသက်က သုံးနှစ်ပဲကွာတာမို့ မမကဆယ့်တစ်နှစ်သမီးပဲရှိသေးတာပါ...ဓာတ်ပုံထဲက မောင့်အပြုံးတွေက ဖြူစင်ရှင်းသန့်နေသည် ။

မမဆိုတဲ့ နာမည်ရခဲ့တာလည်း မောင်ကြောင့်ပါပဲ...တကယ်တော့ မမရဲ့ နာမည်ရင်းက ရင် ခုန်သံတဲ့ ... မောင့်ကိုမွေးတော့ မမနဲ့ မောင်လို့

ချစ်စနိုးခေါ်ကြရင်းက အဲနာမည်တွေတွင် ခဲ့ကြတာ ပါ...။

အိစက်နေအောင်လှတဲ့ မမရဲ့ မိဘတွေကလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူတွေပါပဲ ... ပြီးတော့ မမက တစ်ဦးတည်းသောသမီးမွေးချင်းမောင်နှမ မရှိတဲ့ မမအတွက်တော့ မောင်တစ်ယောက်ပဲခင် တွယ်စရာရှိခဲ့သည် ။

မမ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးမှာ ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့သည် ။ မမမေကဆွေမျိုး တွေရှိရာ ရန်ကုန်ကိုပြောင်း တော့မောင်နှင့်သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ ...တစ် ခါတလေ ကျောင်းပိတ်မှ သာ မောင်ရှိရာကော့သောင်းကို အလည်ရောက် ဖြစ်၏။ မောင့်မိဘတွေ အတွက်လည်း မမကသမီးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတာမို့ မောင့် အိမ်မှာ ပဲတည်းဖြစ်သည် ။

မြတ်သောမောင်ဆိုတဲ့ မောင်ကခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေး စာဆိုရင်ဘယ်တော့မှ မကျက်ချင် ...။

“မမရေ ... မောင့်ကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦးကွယ် ... စာကျက်ဖို့ ပျင်းရတဲ့ ကြားထဲ အခုကောင် မလေးတွေနဲ့ ပါ ဖုန်းတွေပြောတတ်နေပြီ စိတ်ညစ်ပါတယ် မမရယ် ...”

မောင် ... ကောင်မလေးတွေနှင့်ဖုန်းတွေပြောနေသည် ဟု မောင့်မေမေက ညည်းတော့ မမစိတ် ပူသွားရသည် ။ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မောင့်ကို မေးမိ၏။

“မောင် ... စာမကျက်ဘဲ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ်ဆို ...”

“အဟက်...”

“မောင် ... ဘာရယ်နေတာလဲ”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ်ဆိုလို့ ရယ်တာပါ”

မောင်က မထုံတက်သေးနှင့်ဖြေတော့ မမဒေါက်သွားရ၏။ မောင့်ခေါင်းကို ဂွပ်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ကိုမနည်း မျိုသိပ်ထားရသည် ။

“အဲဒါ ... ရယ်စရာလားမောင် ... မောင် စာမေးပွဲကျတာမရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး ...”

“မောင် ...”

မမက ဒေါသနှင့်အော်တော့ မောင်က စပ်ဖြဖြနှင့် ရယ်ပဲရယ်နေသည် ။

“မမ အကောင်းပြောနေတာ ... မောင်က ဉာဏ်ကောင်းပြီးသား ... စာကို နည်းနည်းပိုကျက် လိုက်ရုံနဲ့ အောင်မှာ ...”

“ခုရော မောင်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ်လေ”

“အာ ... မမကလည်း အဲဒါက ဖီလင်လေ ... ဟဲ ဟဲ ...”

“တော်စမ်း ... မောင်”

မမ ဒေါက်သလာရပြန်သည် ။ မောင့်ရဲ့ အဲဒီလို ပေါ့ပြက်ပြက်အမူအရာတွေကိုပဲ မမ မကြိုက် တာ ... ။ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မထားတတ် ... ။

“မောင် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အရင်ကြိုးစားသင့်တယ်”

“အာ မမကလည်း ...”

“ဘာ ... မမကလဲ ... လဲ”

“အခုတော့ ကောင်မလေးတွေကြိုက်အောင် အရင်လုပ်လိုက်ဦးမယ် ...”

“မောင် ...”

မမက လက်ရွယ်တော့ မောင်က လှစ်ခနဲနေအောင်ထပြေးသည်။ မမကိုလည်း ပြောင်သလို နောက်သလို အမူအရာတွေလုပ်ပြသွားသေး၏။ ဒေါသတွေနှင့် အမြဲကျန်ခဲ့ရတာက ရင်ခုန်သံဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ မမရယ်ပါ ...။

မောင့်ကို ဘယ်လို ဆုံးမရမလဲဆိုတာ မမ မစဉ်းစားတတ်။ အရမ်း ဆိုးလွန်းတဲ့ မောင် ... စာ ကျက်ဖို့ ထက် ရည်းစားထားဖို့ ပိုစိတ်ဝင်စား နေတတ်တဲ့ မောင် ...။

ပြီးတော့ ...

ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မောင်က အခုအသက်ကြီး လာတော့ ယောက်ျားပီသ စွာ ချောမောလာခဲ့သည်။ အဲဒီတော့ ကောင်မ လေးတွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မြတ်သောမောင်ဆိုတာ နာ မည်ကြီးလာရ တော့၏။ နဂိုတည်းက ရည်းစားများ ချင်တဲ့ မောင့်အတွက် ဘေးနားမှာ မိန်းမချောလေး တွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ မဆန်းတော့။

မောင့် အကြောင်းတွေးနေတာရပ်ရင်း ကျူရှင်သွားဖို့ မမပြင်ဆင်နေ မိသည်။ မှန်တင်ခုံထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ မမကလည်း အိစက်နေအောင်လှ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ ... မြင်သူတိုင်းငေးမ ကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ ...။

ခက်တာက ... မောင် ...

မမရဲ့ အလှတွေကို မျက်စိထဲ မထားတတ်တဲ့ မောင် ... ဒီလောက်လှ တဲ့ မမကို အရှေ့မှာ ထား ပြီးအခြားကောင်မလေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စား နေတတ်တဲ့ မောင်...။

“ဟွန်း ...”

မမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို စုထော်ပစ်လိုက်မိသည် ။

မဖြစ်သေးပါဘူး ... ။

မောင် ညကလည်း တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူးတဲ့ ...စုံစမ်းရမှာ ပဲ မောင် ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ကြိုက်နေလဲဆိုတာ ရအောင်စုံစမ်းရမည် ... မောင့်ကို ညအိပ်မရအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မမ သိချင်လာရ၏။

မောင် ညက ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ မောင်ဘာတွေ ခံစားနေရလို့ လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး ... မမစုံ စမ်းဦးမှ ပါပဲ ...

အမြဲတမ်းလိုလို မမက မောင့်ကို ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တာပါ ... သေးသေးမွှားမွှားလေးကအစ မောင့်အပေါ် မမဂရုစိုက်တတ်ခဲ့သည် ။ မောင်နည်းနည်းလေးမျက်နှာမကောင်းတာနှင့် စိုးရိမ်တကြီးမေးတတ်ခဲ့တာပါ ... အဲလောက် ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တဲ့ မမကိုမောင်က ဘယ်တော့မှ အရေးတယူ မရှိ ခဲ့...။

မောင်ရယ် ...

မမဆိုတာ မောင့်အတွက် ရှင်သန်ပေးခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ ... အဲဒါကို မောင် ဘာလို့ မ သိရတာလဲ မောင်ဘာလို့ ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တဲ့ မမကို မောင်က ဘယ်တော့မှ အရေးတယူ မရှိခဲ့။

မမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ အမှတ်မထင်ဝေဝဲလာ

ရသည် ။ ဝေ့လာတဲ့ မျက် ရည်စလေးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်အ
သာတို့ ရင်း လွယ်အိတ်လေးကိုကောက်ကိုင်ကာအခန်းထဲ ကထွက်လာ
ခဲ့မိ၏။

မောင့်အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ရင်း မောင့်ကို နှိုးမလို့ စဉ်းစား
နေမိ၏။

အိပ်ပါစေ ... မောင်ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတာပဲ ...

မမ ...

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ရင်း မောင့်အခန်းရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့လို
က်သည် ။

မောင် ...

မောင် မမကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး သိလား ... ။

*

အခန်း (၂)

“အား ...”

အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ မောင် လက်နှစ်ဖက်ကိုအပေါ်ကိုဆန့်ရင်း အကြောတွေကို ဆွဲဆန့်လိုက် မိသည်။ ။

နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ ... ညက အိပ်ရေးပျက်ထား တာကြောင့် အိပ်ကောင်း ကောင်းနှင့် အိပ်နေမိတာပါ။

မမလာနှိုးတာကို သိပေမယ့် မောင် မထနိုင်လို့ ဆက်အိပ်နေလိုက်မိ သည်။ ။ မောင် ညက တော် တော်နှင့်အိပ်မပျော် ကောင်မလေး တစ် ယောက်အကြောင်းကိုတွေးနေမိသည်။ ။

ချစ်ကြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ...

မောင်နဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုထဲ အတူတက်တဲ့ ကောင်မလေး။ မေဂျာ လည်း အတူတူ ... ပြီး တော့အခန်းချင်းလည်း တူတဲ့ ကောင်မလေး ...။

မောင့်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားအောင် အပြုံးတစ်ချက်နဲ့ ပြုစားခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး ... မောင် ရင်ခုန်သံတွေဆူညံသွားအောင် လှ ပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး နာမည်က ချစ်ကြိုးငယ်တဲ့ ...။

နှာတံစင်းစင်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် လှပချောမွေ့နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ ... မောင်နဲ့ အမှတ်မထင်ဆုံလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မောင်

အသိစိတ်တွေလွတ်ပြီး သူမကို ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ။ မောင်က မေဂျာ ရဲ့ King ဖြစ်သလို သူမကလည်း Queen ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေး ...

ဆံနွယ်ရှည်ရှည်လေးတွေက အိစက်ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ ချစ်ကြိုးငယ် ကို ကြည့်ရင်း မောင့် ရင် ခုန်သံတွေဆူပွက်သွားရ၏။ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးပြီး နှုတ်ရဲလက်ရဲရှိတဲ့ မောင်က သူမ ရဲ့ တည်တင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ကြည့်ရင်း စကားမပြောရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ နေခဲ့ရသည်။ ။

ညကလည်း တစ်ညလုံးအိပ်မရ ... ချစ်ကြိုးငယ် အကြောင်းပဲ တွေး နေမိ၏။ မနက်က မမ နှိုးတဲ့ အသံကြားပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ထမရ ... မ တော့စိတ်ပူနေတော့မှာ ပဲ ...။

မမက မောင့်ကို အရမ်းဂရုတစိုက် ရှိတတ်လွန်းသည်။ ။ မမကို အား နာမိပေမယ့် သူတကယ်မ ထနိုင်တာပါ ... မမက မောင့်ကို အရမ်းဂရု တစိုက်ရှိတဲ့ အစ်မအရင်းတစ်ယောက် ...

ချစ်ကြိုးငယ်တဲ့ ...

အရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါပဲ ...

မောင့်မျက်စိထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်၍ မရ ...

ညက ...

မောင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော် ...

ချစ်ကြိုးငယ် အကြောင်းကို တစ်ချိန်လုံး တွေးနေမိသည်။ ။

ဟက် ... ဟက်

မမကတော့ သူ့အိပ်ပုပ်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ဒေါသထွက်နေတော့မှာ သေ

ချာသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးလို့ ချစ်ကြိုငယ်နှင့်သူ ... သူ
ငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားခဲ့ ရသည်။ ။

“ချစ်ကြိုငယ် ...”

“ဟင် ...”

“မောင် အပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟွန်း ... ရှင့် နာမည်ကြီးကလည်း ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... မောင် ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒီလိုပဲပြောခဲ့တာဆို
တော့ နှုတ်ကျိုးနေပြီ လေ ...”

“ဘာ ... တဲ့ နာမည်ကြီးက ...”

ချစ်ကြိုငယ်က သိက္ခာကြီးမားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ...

မမလိုပဲ ...

ကုန္ဒရီသည် ...။

တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ...။

မမနဲ့ ကွာတာဆိုလို့ တစ်ခုထဲရှိတာပါ ...

အဲဒါက မောင့်နာမည်ကို ခေါ်ဖို့ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတတ်တာလေ ...

“ဝါး ...”

မောင် သမ်းနေမိသည်။ ။

ညက တစ်ညလုံး သူမအကြောင်းတွေးပြီး အိပ်မရခဲ့တာမို့အိပ်ရေး
က မဝ ...

တကယ်ပါပဲ ...

ချစ်ကြိုးငယ် ...

မောင် အိပ်လို့ မရဘူး ...

မောင် ... ကောင်မလေးတွေ အများကြီးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါတယ် ...

။

ဒါပေမဲ့ ...

ချစ်ကြိုးငယ်ကို ချစ်သလို မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး ...

တစ်ခါမှ လည်း အဲလို စွဲလမ်းမနေခဲ့ ...

အခုတော့ ...

ချစ်ကြိုးငယ်ကိုပဲ တမ်းတနေမိသည် ။

ညတစ်ညလုံး စဉ်းစားနေမိတဲ့ သူမ ...

အခု

မောင် အိပ်ရာနီးတော့လည်း စဉ်းစားနေမိတာပါပဲ ...

ခက်တယ်ကွာ ...

မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ ...

အခုချိန်ဆို သူမရော ဘာလုပ်နေမလဲ ...

စာပဲ ကျက်နေမလား ...

မနက်စာရော သေချာစားရဲ့ လား ...

မောင်စိတ်ပူနေမိသည် ။

မဖြစ်သေးပါဘူး ...

ချစ်ကြိုးငယ်ဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမှ ပါပဲ ...

မောင် ဟန်းဖုန်းလေးကိုယူပြီး သူမဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

“ဟယ်လို ...”

တစ်ဖက်က ထူးလိုက်တဲ့ ချစ်ကြိုးငယ်ရဲ့ အသံလေးကြောင့် မောင် ပျော်သွားရ၏။

“ချစ်ကြိုးငယ်လား ...”

“အင်း”

“မောင်ပါ ...”

“သိတယ်...”

“မောင် ညထဲက သတိရနေတာ”

“ဘာ ... အဲဒီနာမည်ကြီး မသုံးစမ်းပါနဲ့ ”

“ဘာလို့ လဲ ... မောင်လို့ ပဲ လူတိုင်းခေါ်ကြတာပဲလေ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး ...”

“ဘာလို့ လဲ ...”

“အာ ...”

မောင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေ အပြင်သွားမှာ လိုက်မယ်မှတ်လား”

“ဟုတ် ...”

“လှလှလေးဝတ်ခဲ့နော် ...”

“တော်ပြီကွာ ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ရှက်ရှက်နှင့် ဖုန်းချသွားတဲ့ ချစ်ကြိုးငယ် အကြောင်းတွေးရင်း မောင်
သဘောကျစွာရယ်လိုက် မိသည် ။

ဘာလို့ မှန်း မသိ ...

ချစ်ကြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင် ချစ်မိနေရသည် ။

အပြင်သွားရမှာ မို့ မောင် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

ရေပန်းရဲ့ အေးစိမ့်တဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမှုကို သူမ
နာမည်လေးတအား ရွတ်ရင်းဖြေဖျောက်လိုက်မိသည် ။

ချစ်ကြိုးငယ် ...

မောင် အဲလောက်ထိချစ်တာသိလား ...

ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲတော့ ထူးထူးခြားခြား မောင်ပျော်နေမိသ
ည် ။

သူမနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် မောင်တက်ကြွနေမိ၏။

မမကတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို မနက်စာစားဖို့ မောင့်ကိုမျှော်နေမှာ
သေချာသည် ။

မမ ...

တကယ်တော့ မမက မောင့်ထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးတာပါ ... ။

ဒါပေမဲ့ ... မမက ဆရာလုပ်လွန်း၏။

အသက် ဘယ်လောက်မှ မကွာပေမယ့် မမက အရမ်းကိုလူကြီးဆန်

လွန်းသည်။ ။

ချုပ်ချယ်လွန်း၏။

တစ်ချိန်လုံး စာပဲ ကျက်ခိုင်းချင်နေသည်။ ။

စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ လည်း တိုက်တွန်းတတ်၏။

မောင်က အဲဒါကိုပဲ မကြိုက်တာပါ ...

မောင် ငယ်ပါသေးတယ် ...

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပဲ ကျောင်းသားဘဝကိုဖြတ်
သန်းချင်မိတာပါ ...။

မမကတော့ အဲလိုမဟုတ် ...။

“မောင် စာလည်း ကြိုးစားရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလည်း လုပ်
သင့်တယ်လို့ မမထင် တယ်”

“မမကလည်း မောင် အခုမှ ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာလေ”

“ကျောင်းသားက စီးပွားရေး မလှုပ်ရှားရဘူးလား”

မမက အဲလိုမျိုးပင် ...

မောင့်အပေါ်မှာ ဆို အမြဲဆရာလုပ်နေကျ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မမက ရယ်ရသလိုပင်။

လောကအကြောင်း ဘဝအကြောင်းတွေ မောင့်ကိုပြောပြနေတတ်
သည်။ ။

မောင်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

အခု ... မောင် စိတ်ဝင်စားတာက ချစ်ကြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး

...

နူးညံ့လှပတဲ့ ပန်းပျိုမလေး။

မမလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် ကျက်သရေရှိလှတဲ့ Grace လို့ ပြောလို့ ရတဲ့ အလှမျိုးတွေမရှိသေး ပေမယ့် ...

Cute ဆိုတဲ့ နုသစ်ရွယ်ဦး အလှဖူးတွေပွင့်နေတဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့ ပန်းနုငယ်လေးပါ။

တကယ်ပါ ... ချစ်ကြိုးငယ်လေးရယ် ...

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထားတာမို့ မောင် အဝတ်အစားလဲပြီးအပြင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

ဖေဖေနှင့်မေမေကမောင် ကျောင်းတက်လျှင် အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီးကားဝယ်ပေးထားသည် ။

ကားမောင်းကြမ်းသော မောင့်အား မေမေက စိတ်မချ။

မမကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့ ...

အမြဲတမ်း သတိပေးနေတတ်တဲ့ မမပါ။

ချိန်းထားတဲ့ နေရာရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရောက်နှင့်နေပြီ ။

ချစ်ကြိုးငယ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ မောင်ပျော်သွားမိ၏။

ဖြူစင်ဝင်းပနေတဲ့ ချစ်ကြိုးငယ်က လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်လိုက်ဖက်ညီစွာ လှပနေသည် ။

“မောင် ... မင်းကျွေးမှာ မှတ်လား ... ရိုးရိုးဆိုင်မှာ တော့မရဘူးနော်

...

သူငယ်ချင်းတွေက စနေကြ၏။

မောင်ကတော့ ချစ်ကြိုးငယ်နှင့်အတူ သွားရမှာ မို့ ပျော်နေမိသည် ။

ချစ်ကြိုးငယ် ...

တကယ်ပါပဲကွာ ...

မောင့်ရင်ထဲမှာ ချစ်ကြိုးငယ်မှ ချစ်ကြိုးငယ်ပဲ ဖြစ်နေရ၏။

ဘယ်ဆိုင်မှာ ပဲ ကျွေးရ ကျွေးရ။

ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် ...

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ မောင်ရယ်”

ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သီတာကပင် ပြောယူရသည် ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း အလိုက်တသိနှင့် ချစ်ကြိုးငယ်နှင့် မောင့်ကို စနေကြ၏။

“မောင်နော် ... အကောင်းဆုံးဆိုင်မှာ မကျွေးလို့ ကတော့ဟိုတစ် ယောက်က စိတ်ဆိုးမှာ ...”

“ဘယ်ဆိုင်သွားမှာ လဲ ... မောင့်ကိုပြောလေ ... မောင်မှ မသိတာ ...”

“တောသားပဲ ...”

“ဟက် ... ဟက် ...”

ချစ်ကြိုးငယ်ကတော့ ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည် ။

ဘာမှ မပြောမိ။

“ချစ်ကြီးငယ် ...”

“ဟင်...”

“ဘာစားမလဲ ...”

“မသိဘူးလေ ...”

“ချစ်ကြီးငယ် စားချင်တာ မောင်ကျွေးပါ့မယ် ...”

မောင်ဆိုတဲ့ စကားကိုကြားရတာ သူမ ရှက်နေမိသည် ။

သူ့နာမည်က မောင်ပဲလေ ...

မောင် ...

အား ...

သူမ စိတ်ညစ်နေမိသည် ။

မောင်က သူမကို အရမ်းဂရုစိုက်နေ၏။

သူမ ...

ရှက်နေမိသည် ။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အရောတဝင်စနေတတ်ခဲ့တဲ့ သူမအတွက်
မောင်နှင့်ပတ်သက်နေရ တာ ရှက်နေမိ၏။

ညို ...

အဲဒီဟာမကြောင့် ...

သူမက ငယ်ငယ်လေးထဲက မိဘတွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ တင်း

ကျပ်စွာနေလာခဲ့တာပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေတတ်ကြ
၏။

အပြင်တောင် သိပ်ထွက်ခွင့်မပေးကြ။

ထမင်းဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေသူမကို မောင့်ဘေးမှာ
ထိုင်စေသည် ။

“ချစ်ကြီးငယ် ...”

“ဟင် ...”

“ဘာစားချင်လဲ”

“ရှင်ပဲ မှာ ပါ ...”

“ချစ်ကြီးငယ် စားချင်တာမှာ လေ ... မောင်က ချစ်ကြီးငယ်ကို စား
စေချင်လို့ ...”

“ဟွန်း ... နင်က ငါတို့ ကိုတော့ မစားစေချင်ဘူးပေါ့”

ညိုက နှုတ်ခမ်းစူပြီး ပြော၏။

“မောင် ... နင်က အဲလိုပေါ့လေ ...”

တခြားသူတွေက မောင်လို့ ခေါ်ကြပေမယ့် သူမ မခေါ်ရဲပါဘူး။

မောင်တဲ့ ...

မောင် ...

အား ...

သူမ ရင်တွေခုန်သွားရသည် ။

စိတ်ထဲက တိုးတိုးလေးခေါ်ကြည့်ရင်း ရွတ်နေမိ၏။

မောင်တဲ့ လား ... မောင်ရယ် ...။

*

အခန်း (၃)

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“မောင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

မောင် ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျလွန်းသည် ဟု မမထင်မိသည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မောင် အပြင်သွားတတ်ပေမယ့်ဒီလောက် အချိန်မကြာတတ်။

ကြည့်စမ်း ...

ည ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။

ဒါ...

ကျောင်းသားတစ်ယောက် အပြင်က ပြန်ရောက်သင့်တဲ့ အချိန်လား။

“မောင် ... လာဦး ...”

အခန်းထဲ ဝင်တော့မလို ဟန်ပြင်နေတဲ့ မောင့်ကိုမမလှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

မောင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မမနားကို ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ထိုင်ဦး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ...”

“နောက်မနေနဲ့ ...”

“ရှိရှိသေသေလည်း ပြောရသေးတယ် ...”

မောင် ...

မောင်က မမကို အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတာ
လား။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

“မောင့်ကို ဆုံးမ မလို့ လား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“မောင်က မလိမ္မာဘူးနော် ...”

“မောင်... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ...”

“ဟဲဟဲ...”

“မောင် ... မမမေးနေတယ်လေ ...”

မမ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံနှင့် မောင့်ကိုဟောက်ပစ်လိုက်မိ
သည် ။

မောင့်ကိုကြည့်ရတာ ပျော်စရာတစ်ခုခု ရှိနေပုံရ၏။

မျက်လုံးတွေက အရမ်းကို ရွှင်မြူးနေသည် ။

“မောင် ... ဘာလို့ အဲလောက်ပျော်နေတာလဲ ...”

မမမေးတော့ မောင်က မဖြေ။

ပြီးစိစိပဲ လုပ်နေသည်။ ။

“မောင် ...”

စိတ်မရှည်တော့ဘဲ မမ ထအော်လိုက်မိသည်။ ။

“ဗျာ ...”

“ဒီနေ့ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ဘာပျော်စရာရှိတာလဲ”

“မမ ...”

“ပြော ...”

“မောင် ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်လာတယ်”

“ဘာ ...”

မမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။

ကောင်မလေးတဲ့ ...

ဘုရားရေ ...

အဲကောင်မလေးအတွက်နဲ့ မောင် ပျော်နေတာလား။

မမ မျက်နှာ ပျက်မသွားရအောင် သတိထားပြီးထိန်းနေရ၏။

“မောင် ...”

“ဗျာ ...”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ ...မောင်နဲ့ ဘယ်

လိုခင်တာလဲ ...”

“ပြောပါ့မယ် မမရယ် ... မောင်ကပြောချင်နေတာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ချစ်ကြိုးငယ်တဲ့ ... မောင်တို့ အတန်းထဲကပဲ၊ သူက ကွင်းလေ ...”

ဟင် ...

ဒါဆို ... အဲကောင်မလေးက အရမ်းလှမှာ ပေါ့။

ပြီးတော့ ...

မောင်နဲ့ တစ်ခန်းထဲတဲ့ ။

မမ ...

မနာလို ဝန်တို ဖြစ်မိသွားရ၏။

“ချစ်ကြိုးငယ်က အရမ်းလှတယ် ... ပြီးတော့လေ မမလိုပဲကုန်နေရုံပြီး အရမ်းလည်း ရှက် တတ်တယ်သိလား ...”

မမ ... မောင့်ကို ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည် ။

စူးရှနာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကိုလည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဒါကြောင့်ကိုး...

မောင့်ရင်ထဲမှာ အဲဒီချစ်ကြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုစွဲလမ်းနှစ်သက်နေမှန်း မမရိပ်မိ လိုက်သည် ။

မမကရော ...

မမလည်း ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

မောင် ... မောင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား။

ရင်တွေ တုန်လာရသည်။ ။

ချစ်ကြီးငယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးလဲ။

“မောင် ... မိန်းကလေးတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရော ... အီစီကလီ အနေနဲ့ ရော တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

မောင်ကတက်ကြွစွာပြောနေပေမယ့် မမကတော့ နားမထောင်ရဲလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။ ။

တောက်ပနေတဲ့ မောင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ချစ်ကြီးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်မှာ ဘယ် လောက်စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတာပေါ်လွင်နေသည်။ ။

“ချစ်ကြီးငယ်ကျမှ မောင်စွဲလမ်းမိသွားတာ ...”

“မောင် ...”

“ဗျာ ...”

မမ လေသံက ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ကြားမှ တင်းမာသွားရသည်။ ။

ဒေါသတွေ ရောစွက်နေ၏။

“မောင် ... ပညာသင်ရမယ့်အရွယ်ပဲရှိသေးတယ် ... အခုအချိန်မှာ မောင် ... အဲဒါမျိုးတွေမ စဉ်းစားသင့်သေးဘူး”

“ဟာ ... မမကလည်း ...ဒါရင်ထဲက အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်လေ...”

“တော်စမ်း ...”

မောင့်အကြည့်တွေက အံ့သြထိတ်လန့်သွားပုံရ၏။

ထူးဆန်းစွာပဲ မမကို ကြည့်နေသည်။

အမူအရာ ပျက်သွားတဲ့ မမကိုပဲ မမပြန်ထိန်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်

။

မဖြစ်သေးဘူး ...

မောင်ရှေ့မှာ မောင့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ အမူအရာတွေ ပေါ်လို့ မဖြစ်
ဘူး။

မမရဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာကို အထိခိုက်တော့ မခံနိုင်။

မမက မေမေ့ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ သူပါ။

မမ ထိန်းသိမ်းသင့်တယ်။

ဣန္ဒြေဆယ်သင့်တယ်။

တုန်လှုပ်နေတဲ့ မမရဲ့ စိတ်တွေကို ပြန်ထိန်းချုပ်ထားလိုက်မိသည် ။

“မောင့်မေမေက မောင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မမကိုအထပ်ထပ်မှာ
ထားတာ မောင်... မောင် ကအခုမှ ပညာသင်ကာစပဲရှိသေးတယ် ... ချ
စ်သူ မထားသင့်သေးဘူး”

မောင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မောင့်အတွက် ကောင်မလေးဆိုတာ ဆန်းမှ မဆန်းတော့တာလေ
မမရဲ့ ... မောင် ဆယ် တန်းထဲက ရည်းစားထားတာ မမ သိတာပဲ ...”

မမအနေနှင့် မောင့်ကို ဘယ်လိုတားရမည်မှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေရ
သည် ။

ရိုးသားဖြူစင်ပြီး အစ်မအရင်းလိုခင်နေတဲ့ မောင့်အပေါ်မှာ မရိုးမ

သားဖြစ်နေမိတဲ့ မမ။

ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ ...

မောင့်ကို သဝန်တိုပြီး တားမိတာကို ဘယ်လိုရှင်းပြနိုင်မလဲမောင်ရယ် ...

“မမ ... စေတနာတွေကို မောင်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ချစ်ကြိုးငယ်ကိုတော့ မောင် တ ကယ်ချစ်မိသွားတာပါ ... တကယ့်ကို အလေးအနက် ချစ်မိသွားတာပါ”

ချစ်ကြိုးငယ်အပေါ် မောင့်ရဲ့ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမှု အတိုင်းအတာမမ ရိပ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပီတိတွေ ဖြာဝေနေတဲ့ မောင့်ကိုမမအနှောင့်အယှက်လည်း မပေးလိုတာ အ မှန်ပါပဲ။

“မောင်”

“ပြောပါ မမ...”

“ချစ်သူ ရည်းစားထားတာကိုတော့ မမ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... မောင့်အရွယ်နဲ့ အချိန်အခါက ပညာရေးကလွဲပြီးဘာမှ စိတ်ဝင်စားဖို့ မသင့်သေးဘူးထင်လို့ ပါ ...”

မမ ...

လူကြီးဆန်စွာ တားဆီးဖို့ ပဲ စဉ်းစားမိသည် ။

မောင့်စိတ်ထဲမှာ က မမကို အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်နေမှာ လေ။

ပြီးတော့ ...

မမစိတ်တွေလည်း မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည် ။

မောင်များ ရိပ်မိနေပြီလား။

“မမ ...”

“ဟင် ...”

အတွေးတွေနဲ့ ငိုနေတဲ့ မမကို မောင်က ကြည့်နေသည်။ ။

“မမက မောင့်ကို ကောင်းစားစေချင်တာပါ ... မောင်ကိုယ်တိုင် နားလည်သဘောပေါက်ပါ တယ် ... စိတ်ချပါ ... အခု မောင့်ရင်ထဲမှာ ချစ်ကြိုးငယ် အထင်ကြီးအားကိုးတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပြချင်နေတယ်”

မောင်ရယ် ...

မောင် အဲလောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလားဟင်။

“ချစ်ကြိုးငယ်နဲ့ တွေ့မှ မောင့်အနာဂတ်တွေ တောက်ပလာသလိုခံစားရတယ်သိလား ...”

“ဟင် ...”

“သူက မောင့်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ပဲ့ကိုင်ပေးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပဲ မောင်ထင် တယ်”

“မောင် ... မောင်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မမ ... ချစ်ကြိုးငယ်က အရမ်းရှက်တတ်တော့ ချက်ချင်းဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ် သေးဘူးလေ”

မောင်က ချစ်ကြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်၍ မဆုံးတော့။ ။

မမ ...

နားကြားပြင်းကတ်လာမိ၏။

“မောင် ...”

“ဗျာ ...”

“မင်း အချစ်ရေးကို လုံးဝမစဉ်းစားပါနဲ့ ...”

“မမ ...”

“မင်း ... ဒါတွေ မစဉ်းစားသင့်သေးဘူးမောင် ... မင်းဆယ်တန်းမှာ နှစ်ခါကျတာမမှတ် သေးဘူးလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ မောင်စာမေးပွဲကျလို့ မဖြစ်တော့ဘူးမမချစ်ကြိုးငယ် ရှေ့မှာ သိက္ခာအကျမခံ နိုင်ဘူး ...”

မောင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော မမလုံးဝလက်မခံနိုင်ပေ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိ၏။

“မမ ...”

“တော်တော့ မောင် ...”

“မမကလည်း ဗျာ ...”

“မမ ... မင်းအတွက်ပြောနေတာ မောင် ...”

“မောင်က ...”

“ဆက်မပြောနဲ့ တော့ မောင် ... မမစကားကို နားထောင်ပါ”

ချစ်ကြိုးငယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားတွေကို မမ ဆက်မကြားလိုတော့

ပါ။

မောင် ...

မမက

မောင် ငယ်ငယ်လေးထဲက သံယောဇဉ်တွယ်ပြီးချစ်လာခဲ့ရတဲ့ သူပါ။

“မမကလည်း ဗျာ ... အဲဒါကြောင့် မမ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“မောင် ...”

မောင်က ပြောချင်ရာပြောပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည် ။

“ဟင် ...”

မမ ...

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့၏။

*